REGULAMENTUL CAMPIONATELOR DE BOX TREBUIE ÎMBUNĂTĂȚIT !

● LA FINALE SĂ SE REUNEASCĂ NUMAI CEI MAI BUNI SPORTIVI ● PREA MULTE NEPREZENTĂRI ÎN FAZELE SUPERIOARE ALE COMPETIȚIEI ● ESTE NECESAR SĂ SE LIMITEZE NUMĂRUL ÎNSCRIERILOR LA ACEEAȘI CATEGORIE A COLEGILOR DE CLUB

Finalele campionatelor individuale de box ale seniorilor, încheiate duminică la Palatul sporturilor din Capitală, ne-au oferit prilejul să-i vedem în ring pe cei mai valoroși pugiliști români și ne-au dat posibilitatea să constatăm unele deficiențe de natură organizatorică la care ne vom referi în cele ce urmează.

În dorința de a-i supune pe fruntașii boxului nostru unor eforturi asemănătoare celor la care sînt solicitați în marile competiții internaționale, F. R. Box a hotărît ca, în acest an, la turneul final să participe mai mulți concurenți, astfel ca selecționabilii să susțină cît mai multe meciuri Firește, intenția a fost bună, dar modul cum s-a transformat în fapte suportă discuții. Este adevărat, cei 11 campioni (și finaliștii) au susținut cîte 3—5 meciuri pe parcursul unei săptămîni, ceea ce reprezintă o încărcătură fizică și nervoasă apreciabilă. Dar, mai trebuie adăugat **faptul că prezența unor sportivi fără o valoare corespunzătoare nivelului pretins unor finale a făcut ca multe întîlniri ale fruntașilor să constituie o simplă formalitate.** De asemenea, reuniunile „maraton", în care s-au disputat cîte 20—24 de meciuri (44 într-o singură zi !), au creat serioase neajunsuri organizatorice. În plus, mai trebuie adăugat că în aceste condiții, în care boxerii de categoria I de clasificare, cei de clasă internațională, maeștri și maeștri emeriți ai sportului au avut dreptul să participe direct în finale, întrecerile zonale au fost total lipsite de valoare (mulți concurenți s-au calificat în turneul final fără adversari!), făcîndu-se în centrele respective o slabă propagandă boxului.

În aceste condiții, **apreciem că federația de specialitate va trebui să revizuiască regulamentul de disputare a campionatelor.** O soluție ar fi aceea de a-i obliga (cel puțin) pe boxerii cu categoria I de clasificare să participe la faza de zonă, **iar la finale să fie prezenți circa opt concurenți la fiecare categorie de greutate** (cîștigătorii și finaliștii zonelor, plus maeștrii și maeștrii emeriți ai sportului). Firește, forul diriguitor al boxului poate să-și rezerve dreptul de a invita (după necesități) la finale și alți pugiliști remarcați în diferitele întreceri, astfel ca ultima etapă a campionatelor să aibă un nivel valoric corespunzător pe întreaga sa durată de desfășurare. De asemenea, în condițiile amintite, faza de zonă s-ar bucura și ea de succes și nu s-ar mai face cheltuieli inutile cu sportivi care nu susțin nici măcar un meci.

Luptă dezlănțuită între semigreii V. Vrînceanu *(dreapta)* și C. Dafinoiu. *Dinamovistul Vrînceanu este unul dintre campionii care au beneficiat de două victorii prin neprezentare : colegii săi de club T. Pîrjol și I. Györffi.*

Foto : Dragoș NEAGU

O altă problemă care necesită o soluționare promptă este aceea a multiplelor victorii prin neprezentare consemnate și cu ocazia acestor finale. Din cele 179 de meciuri programate s-au disputat numai 167, în celelalte 12 constatîndu-se „indisponibilitatea" unuia dintre combatanți. **Cu o singură excepție, asemenea situații au avut loc numai atunci cînd urmau să se întîlnească boxeri proveniți din aceeași sală, de obicei, de la Dinamo sau Steaua.** Este adevărat că în box se pot produce și accidente, dar este greu de crezut că un pugilist care cu o seară înainte (în meciul cu un adversar provenit din alt club) încîntase tribunele prin evoluția sa, imediat după aceea, atunci cînd urma să se întîlnească cu un coleg de club, devenea indisponibil. Situația a fost cu atît mai neplăcută, chiar inadmisibilă, cu cît neprezentările au avut loc în etapele superioare ale competiției. De pildă, **în prima semifinală, din cele zece meciuri programate nu s-au disputat decît șapte (!), în trei situații învinșii prezentînd certificate medicale.** Ne exprimăm speranța că pe viitor asemenea situații nu se vor mai întîlni. Pentru prevenirea unor asemenea „indisponibilități" în campionatele viitoare, apreciem că este necesar ca federația să analizeze mai atent listele de înscrieri în competiție și să nu mai permită unor cluburi să prezinte în concurs mai mulți boxeri la aceeași categorie. Spre exemplu, amintim că la „pană", clubul Steaua a înscris șase (!) sportivi : **Gh. Ciochină, T. Tudor, Gh. Oțelea, Fl. Zamfir, I. Lungu, C. Buzduceanu ;** Dinamo a prezentat la categoria ușoară trei : **C. Cuțov, P. Dobrescu, Gh. Simion,** iar la semigrea, tot trei : **Györffi, V. Vrînceanu, T. Pîrjol,** toți acești boxeri având o valoare care să le dea dreptul să aspire la locurile fruntașe ale categoriilor respective. Firește, nu se poate interzice unui sportiv să participe la campionatele naționale. Dar, nici nu se poate tolera o situație asemănătoare celei amintită mai sus. Deci, o soluție trebuie găsită ! Avem convingerea că tehnicienii federației noastre vor analiza temeinic problema aceasta și vor găsi modalitățile cele mai potrivite pentru rezolvarea ei.

Mihai TRANCĂ

ECOURILE FAVORABILE ALE SUCCESELOR RUGBYȘTILOR PERSISTĂ...

...DAR RELANSAREA REALĂ A SPORTULUI CU BALONUL OVAL IMPLICĂ O PREOCUPARE PERMANENTĂ FAȚĂ DE TOATE EȘALOANELE SALE

Săptămîna aceasta a fost deosebit de rodnică pentru rugbyul românesc care a încheiat printr-un reconfortant dublu succes sezonul competițional internațional. Iese în relief, mai ales, rezultatul favorabil, cu mare ecou internațional (15—12), din întîlnirea cu XV-le Franței, recunoscut drept unul din cele mai redutabile de pe glob. De asemenea, maniera în care au acționat rugbyștii noștri în partida cu reprezentativa Marocului (89—0 !) ne-a probat forța remarcabilă a „tricolorilor" în momentul de față, excelenta lor pregătire, datorată în mare parte și muncii pline de dăruire a celor doi neobosiți tehnicieni, **Valeriu Irimescu și Petre Cosmănescu,** oameni ai unor permanente încercări și, după cum se dovedește, împliniri.

Dacă ar fi să ne referim la **V. Irimescu,** acela de care se leagă, de fapt, toate cele cinci victorii rugbystice asupra Franței (trei realizate, în calitate de jucător și alte două în postură de antrenor) ar fi interesant, credem, să amintim că ideea sa de joc s-a cristalizat de mai multă vreme și este rezultatul multor căutări. Astfel, încă de anul trecut el declara unui reporter al ziarului nostru, în contextul unui insucces : **„Vom continua ideea de joc aplicată în ultimul timp, în ciuda unor eșecuri, pe care le considerăm trecătoare. Vom face tot posibilul pentru a forma un pachet de înaintași solid, compact, capabil să cîștige baloane în grămezi și în margini, totodată în stare să recupereze mingi din aglomerări... Nutrim, în același timp, nădejdea să avem în 1976 o comportare bună... Ne gîndim din nou la marele meci cu Franța, de la București, pe care am dori să-l cîștigăm ; este visul oricărui rugbyst care promovează în echipa națională...**" Cu mult spirit de răspundere, cu judiciozitate, antrenorul federal ne repeta acum, în preziua mult-așteptatei partide : **„Am pregătit cu toată grija înaintarea noastră, spre a evita repetarea greșelilor trecute. Cu orice preț trebuie contracarată forța de impingere a grămezii adverse, pentru a nu ceda inițiativa în joc ...Avem în echipă elemente capabile să blocheze fiecare atac advers ...În același timp nu înțelegem să renunțăm la ideea atacului...**"

Pregătită în acest spirit, reprezentativa țării noastre a fost în măsură să împlinească speranțele și să obțină strălucita performanță, atît de apreciată în toate cercurile. Ceea ce a surprins (plăcut) a fost mai ales întoarcerea, de-a dreptul senzațională, a rezultatului, de la 0—12 la 15—12, ca urmare a unei tactici abile, inspirate. Solicitată la maximum de către jucătorii români, grămada franceză nu și-a mai putut permite luxul de a se dispensa de linia a treia (Skrela-Bastiat-Rives), care circulă de obicei în voie în spatele „pack"-ului și realizează acele temute atacuri supranumerice cu treisferturile finalizate deseori prin încercări. Așa se face că la cîrma jocului, în a doua parte (decisivă) a întîlnirii, s-au aflat „tricolorii", care s-au impus, **realizînd una dintre marile performanțe sportive ale anului.**

Fapt relevabil, **acest succes prestigios a fost obținut de o formație națională aproape nouă, în care nota dominantă a fost tinerețea și entuziasmul care o însoțește întotdeauna.** Opt debutanți iar alții doar cu cîteva partide internaționale la activ, fac din „clubul tricolorilor" unul dintre cele mai tinere din lume (media de virstă 21,7 ani !). Fapt deosebit de încurajator pentru ziua de mîine...

Să nu înțelegem, însă, că prin aceasta s-a făcut totul, că am scăpat de orice griji. Activitatea nu se poate reduce doar la echipa națională și la performanțele ei. Trebuie avut în vedere un **calendar mult mai bogat, mai consistent și pentru celelalte eșaloane ale rugbyului nostru.** Ne gîndim la selecționata secundă, la aceea de tineret și chiar la cea de juniori. **Numai astfel relansarea rugbyului românesc,** despre care vorbea atît de frumos și reputatul ziarist francez Robert Barran, **se va realiza temeinic și într-o viziune de durată.**

★

Amintim că echipa României a obținut în C.E. trei victorii din tot atîtea posibile și conduce, neînvinsă, în clasament. Viitoarele confruntări internaționale ale rugbyștilor vor avea loc în primăvara '77, cu **Spania** (Madrid, 24 aprilie) și cu **Italia** (București, 2 mai).

D. CALLIMACHI
T. STAMA

Una din secvențele meciului de rugby România — Franța în care, acționînd cu o mare dîrzenie, înaintașii noștri reușesc să păstreze și să controleze balonul. În prim-plan M. Ionescu, *protejat de* Dinu.

Foto : Ion MIHĂICĂ

EȘECURILE HOCHEIȘTILOR DINAMOVIȘTI ȘI ADEVĂRATELE LOR CAUZE

Actualul sezon competițional intern la hochei a debutat cu cîteva mari surprize, care — pe lîngă discuțiile și comentariile de rigoare — au provocat, pentru prima oară după foarte multă vreme, o schimbare a ierarhiei în acest sport. Faptele sînt, în general, cunoscute.

Totul a început la turneul final al „Cupei României" unde, spre stupefacția generală, **chiar din prima etapă, formația Sport Club Miercurea Ciuc a învins pe Dinamo București,** pretendentă autorizată la cucerirea trofeului. Accident ? O zi nefastă ? Șansă aparte a outsiderilor ? Părerile erau împărțite. Iată, însă, că peste cîteva zile, răspunsul — din păcate extrem de îngrijorător — a fost dat printr-o **altă înfrîngere a dinamoviștilor bucureșteni în fața aceluiași adversar.**

Un timp am fost tentați să credem că Dinamo plătea doar tributul programului estival, puțin cam încărcat și la realizarea căruia hocheiștii acestei echipe au participat cu o pregătire sumară. Desigur, în discuție intră și faptul că această formație din elita hocheiului românesc a abordat prima competiție a sezonului cu cîteva indisponibilități, printre care cea a jucătorului său nr. 1, **Doru Tureanu** și lipsa unui portar, capabil să-l suplinească, la nevoie, pe **Constantin Dumitraș.**

După o scurtă perioadă de timp, în care s-au produs unele modificări în conducerea tehnică a echipei (antrenorul emerit **Mihai Flamaropol** a fost eliberat din funcție, la cerere, locul lui fiind luat de secundul său **Constantin Dumitraș**) și **s-au luat o serie de măsuri disciplinare, asupra cărora vom reveni,** Dinamo a plecat la Miercurea Ciuc, la primul turneu al campionatului Diviziei naționale A.

Revirimentul așteptat nu numai că nu s-a produs, dar alarmanta curbă în descrestere a rezultatelor dinamoviștilor bucureșteni s-a accentuat. Ei au pierdut din nou la S.C. M. Ciuc (ca să nu mai vorbim despre înfrîngerile fără drept de apel din fața vechilor lor concurenți, colegii de la Steaua), **totul culminînd cu un usturător eșec în fața celei mai tinere echipe a întrecerii** (cu opt juniori în lot, promovați în această toamnă !), **Dunărea Galați.**

Ce se întîmplă cu secția de hochei de la Dinamo ? Să ascultăm, pentru început, trei păreri autorizate :

MIHAI FLAMAROPOL : **„Pregătirea în vederea sezonului a fost făcută respectîndu-se planul. Greutăți am întîmpinat prin accidentarea lui Tureanu, care n-a participat la stagiul de la Opava și la turneul din R.F.G., lui adăugîndu-i-se, din alte diferite motive, Nuțescu și Florian Sgincă. De asemenea, una din principalele cauze ale eșecului din „Cupa României" a constituit-o lipsa unui portar de valoare. Constantin Dumitraș a scăzut volumul de muncă în pregătire, consacrîndu-se sarcinii de antrenor secund, știind că locul lui va fi luat de Gheorghe Hutan, care urma să fie transferat de la Dunărea Galați. În ultimul moment, acest transfer nu s-a mai realizat".**

CONSTANTIN DUMITRAȘ : **„Factorul determinant al insucceselor din ultima vreme îl constituie, după opinia mea, lipsa unui portar de valoare. O altă cauză trebuie căutată în carențele de pregătire, mai ales fizică, în lipsa de dăruire și de dragoste față de club a unor jucători. Toate au determinat frecvente căderi de ordin psihic ale echipei, cu momentul maxim în meciul cu Dunărea, la capătul căruia nu ne venea să credem că am fost învinși. Vreau să asigur pe toți iubitorii hocheiului și pe susporterii noștri, în mod special, că vom găsi resursele și puterea de a depăși acest moment neplăcut. O primă acțiune, cred salutară, a fost adoptarea unor măsuri disciplinare : Eugen Țone a fost suspendat pe doi ani pentru lipsuri nemotivate de la pregătire și frecvente abateri de la viața sportivă ; Octavian Bandas, Marian Pisaru și Constantin Dumitru au primit un ultim avertisment pentru indisciplină și superficialitate în pregătire".**

ȘTEFAN IONESCU (antrenor federal) : **„Este mai mult decît îngrijorător faptul că, tocmai în anul cînd echipa noastră națională susține cel mai greu examen din istoria sa, participînd la grupa A a Campionatului mondial, în care va trebui să supraviețuiască, una dintre cele mai puternice secții, furnizoarea unor componenți ai lotului reprezentativ, traversează o asemenea perioadă. Principala cauză o constituie, lipsa de autoritate a fostului antrenor, atmosfera deloc propice muncii și seriozității din sînul acestei secții și, ca rezultat, o slabă pregătire la toate capitolele. Mai elocvent decît exemplul pe care o să vi-l dau nu poate fi nimic : dinamoviștii s-au prezentat cel mai slab la normele de control !".**

★ ★ ★

Iată opiniile unor factori autorizați, asupra unui caz care preocupă lumea hocheiului și ale cărui concluzii pot fi folositoare și pentru alte discipline sportive. Considerăm necesare cîteva observații și precizări care ar putea aduce lămuriri.

În primul rînd, în legătură cu efectivul. Este adevărat că la această oră Dinamo nu are un portar apt să facă față cerințelor primei divizii. **Soluția a fost căutată în transferul lui Gh. Hutan, nerealizat. O primă observație : cu doi ani în urmă cine credeți că era rezerva lui Dumitraș la Dinamo ? Nimeni altul decît... Gh. Hutan !**

Tot adevărat este faptul că de la pregătire au lipsit **Tureanu, Nuțescu, Fl. Sgincă.** Un element prețios în discuție. **Dar, să nu uităm că în această toamnă Dinamo a transferat de la Miercurea Ciuc ȘASE jucători, dintre care trei alcătuiau prima linie de atac a acestei echipe (Z. Nagy, Bartalis, Solyom), astăzi prezenți în lotul reprezentativ.**

Așadar, argumentele legate de carențele de efectiv nu sînt întrutotul convingătoare...

Ceea ce rămîne este că **în secția de hochei a clubului Dinamo s-au tolerat prea adesea indisciplina, abandonarea unui regim intens de muncă de pregătire, manifestările de vedetism, capriciile unor jucători. Pe acest fond, s-a produs treptat, o ruptură sufletească cu efecte dintre cele mai negative. Dinamo a rămas în continuare — o formație cu multe individualități valoroase, dar nu o ECHIPĂ !**

O altă problemă ar fi și aceea a **selecției și preocupărilor pentru creșterea tinerelor cadre.** Simplul fapt că **la începutul sezonului această secție, aparținînd unuia dintre cele mai prestigioase cluburi din țară, a trebuit să fie „creditată" cu ȘASE jucători de la Miercurea Ciuc și a așteptat cu sufletul la gură un transfer de la Galați, este — credem — mai mult decît grăitor. Să mai adăugăm, pentru lămurire, că la competițiile juniorilor mari Dinamo lipsește, neavînd echipă !**

Iată că pînă la urmă surpriza nu mai e chiar o surpriză a sezonului hocheistic. În fapt este vorba de **o problemă serioasă care — cunoscînd capacitatea clubului Dinamo, largile posibilități ale acestei unități fruntașe a sportului de performanță românesc — își va găsi în mod cert rezolvarea, pentru prestigiul clubului și progresul hocheiului românesc, la care sportivii dinamoviști au contribuit din plin.**

Călin ANTONESCU
Valeriu CHIOSE